

Stéphane Braconnier, *Quelle théorie des sanctions dans le domaine de la régulation économique?* (Która teoria sankcji w dziedzinie regulacji gospodarczej), „Revue du droit public et de la science politique en France et à l'étranger” 2014, N° 2, Mars – Avril, s. 261–275, ISSN 0035-2578.

W omawianym artykule autor stawia tezę, że sankcja administracyjna jest instrumentem prawnym, który wykorzystuje państwo między innymi do kontroli wolnego rynku. Powstaje zatem pytanie, czy sankcja administracyjna jest trafną metodą

regulacji rynku, jeśli wziąć pod uwagę jej funkcje i cele, a przede wszystkim jej pozycję instytucjonalną. Braconnier zauważa, że istnieje wiele teorii sankcji w dziedzinie legislacji gospodarczej. Prawo do nakładania sankcji jest już częścią „arsenału” zwykłych uprawnień niemal wszystkich organów regulacyjnych zaangażowanych w dziedzinie gospodarczej. Za pomocą sankcji równoważy się siły konkurencji. Władza administracyjna wypełnia zadania regulatora rynku za pomocą decyzji sankcyjnych. Sankcje administracyjne mogą być zatem określane jako regulatory ekonomiczne rynku.

Regulacja rynku poprzez dobór odpowiednich instrumentów prawnych jest bardzo ważnym zadaniem administracji. Autor dochodzi do konkluzji, że szczególnie ważny jest nadzór w branżach szybko rozwijających się, ze względu na postęp technologiczny. Istnieje zatem zapotrzebowanie na wyodrębnienie organów specjalistycznych zajmujących się wyłącznie regulacją rynku, przede wszystkim z uprawnieniami do nakładania sankcji. Dotychczasowe organy regulacyjne wykonywały wszystkie zadania tradycyjnie przypisane administracji. Tymczasem organy regulacyjne muszą zagwarantować przestrzeganie przez podmioty gospodarcze przejrzystych i niedyskryminacyjnych zasad funkcjonowania rynku oraz prowadzić do wzrostu uczciwej konkurencji. W związku z tym ich zadaniem jest nie tylko zapobieganie nieprawidłowościom w funkcjonowaniu rynku, ale także karanie przy użyciu sankcji za wszelkie naruszenia prawa. Uprawnienie do nakładania sankcji ekonomicznych znajduje się w rękach administracji, która powinna być wyspecjalizowana w swych kompetencjach.

Konstytucja francuska nie nadaje administracji żadnych szczególnych uprawnień wykonawczych do regulacji rynku poprzez sankcje administracyjne, co kontrastuje z regulacją takich państw, jak: Hiszpania, Portugalia, Szwajcaria i Niemcy, które to państwa, chcąc usprawnić możliwości represyjne administracji, uregulowały kwestię sankcji administracyjnych w aktach prawnych. Podobnie w Stanach Zjednoczonych Sąd Najwyższy w 1911 r. (*S.C. 1911, United States v. Grimaud 220 U.S. 506*) udzielił niezależnym agencjom władzy represyjnej pozwalającej na karanie administracyjne za naruszenia przepisów gospodarczych.

Pomimo braku podstawy prawnej w ustawie zasadniczej w prawie francuskim zawsze praktykowało się egzekwowanie prawa przez administrację w trybie postępowania dyscyplinarnego oraz administracyjnego *sensu stricto*, a także podatkowego.

Autor postuluje wprowadzenie stałego organu kolegialnego uprawnionego do nakładania kar administracyjnych. Obecnie w prawie francuskim regulacje penalne prawa administracyjnego są niedokończone. Należy jednak zgodzić się z tym, że najważniejsze jest zorganizowanie wykwalifikowanych kadr w organach administracyjnych oraz zapewnienie niezależności organów regulacyjnych w stosunku do podmiotów państwowych i gospodarczych w celu sprawowania sprawiedliwego władztwa, przejawiającego się między innymi w nakładaniu kar administracyjnych.